

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobce: **X**
bytem X

proti
žalovanému: **předseda Vrchního soud v Praze**
sídlem náměstí Hrdinů 1300/11, Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

- 1. Žalovaný uložil dne 1. 9. 2021 pod sp. zn. S 138/2021, S 159/2021 žalobci výtku podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Žalovaný zaslal dne 1. 11. 2021 text výtky P. B. O tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

svém jednání žalovaný informoval žalobce písemnosti ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. Si 331/2021.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

2. Žalobce ve své žalobě uvádí, že v souladu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Žalovaný se tímto základním limitem výkonu státní moci neřídil, a aniž by jej k tomuto postupu jakýkoli zákon opravňoval, zaslal dne 1. 11. 2021 text výtky P. B. Vzhledem k tomu, že žalovaný nebyl oprávněn jakýmkoli zákonem k tomu, aby se dopustil shora uvedeného jednání, přímo zkrátil žalobce na jeho právu, aby k tomuto jednání nedošlo, je jeho jednání nezákonným zásahem. Nezákonný zásah byl zaměřen přímo proti žalobci, neboť sdělovány byly informace týkající se přímo žalobce.
3. Dále žalobce připomíná, že § 88a zákona o soudech a soudcích umožňuje uložit výtku pouze v případě, je-li to postačující. Tedy zákon o soudech a soudcích přímo počítá s tím, že udělením výtky je věc vyřízena. Skutečnost, že tomu tak má být lze dovodit i z toho, že jednání postižené výtkou je drobným nedostatkem v práci nebo drobným poklesem v chování, tedy jednáním méně závažným než například přestupek. I když je přestupek jednáním závažnějším, neumožňuje zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, rozhodnutí o přestupku či jeho důvody zveřejnit. Zveřejnění rozhodnutí o přestupku je dokonce dalším trestem podle § 35 písm. e) zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jehož uložení je vázáno na splnění striktních podmínek uvedených v § 50 zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o soudech a soudcích ani jakýkoli jiný zákon nic takového neumožňuje. Dokonce takový postup zakazuje, když přímo stanoví, že musí postačovat prosté udělení výtky. K obdobným závěrům dospěl dle žalobce i Úřad pro ochranu osobních údajů ve svém vyjádření ze dne 18. 4. 2013 (<https://m.uoou.cz/vismo/dokumenty2.asp?id=1728&n=ke-zverejnovani-rozhodnuti-spravnich-organu>).
4. Dále žalobce uvádí, že žalovaný ve své písemnosti ze dne 2. 11. 2021, sp. zn. Si 331/2021, se zmiňuje o tom, že byl žalobce žalovaným vyzván, aby se k žádosti vyjádřil. Ve dnech 25. až 30. 10. 2021 žalobce čerpal indispoziční volno a od 30. 10. 2021 byl kvůli onemocnění covid-19 v izolaci. Do datové schránky mu žádná výzva zaslána nebyla. Žalovaný současně uvádí, že byla zaslána anonymizovaná verze výtky. Vzhledem k tomu, že obsahem žádosti byla „žádost o poskytnutí rozhodnutí předsedy Vrchního soudu v Praze Luboše Dörfla, kterým udělil výtku předsedovi Krajského soudu v X“, je tvrzení o anonymizaci absurdní. Žadateli šlo o informaci týkající se přímo žalobce, který byl označen jako „předseda Krajského soudu v X“. Žalovaný tedy žadateli sdělil informaci přímo o žalobci.
5. Žalobce navrhuje, aby soud vydal tento rozsudek: Určuje se, že zaslání dne 1. 11. 2021 textu výtky žalovaného ze dne 1. 9. 2021 pod sp. zn. S 138/2021, S 159/2021 žalovaným P. B., narozenému X, adresa místa trvalého pobytu: X, bylo nezákonné.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě se nejprve ohrazuje proti své pasivní legitimaci. Povinným subjektem, a tedy správním orgánem, který se tvrzeného nezákonného zásahu spočívajícího v poskytnutí informace na žádost měl dopustit, je Vrchní soud v Praze (viz § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.), nikoliv jeho předseda, který by byl pasivně legitimován v

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

případě, že by bylo žalováno samotné udělení výtky [viz § 88a zákona o soudech a soudcích ve spojení s § 8 odst. 3 písm. d) zákona č. 7/2002 Sb.].

7. Dále žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s ústavními i judikatorními východisky. Neshledal žádný vylukový důvod ve smyslu omezení práva na informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Vyzdvihuje zejména § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. Žalovaný konstatuje, že zvažoval, zda poskytnutím informace nedojde k zásahu do prima facie rovnocenných ústavních práv na informace a na ochranu osobnosti. V rámci něj dospěl k závěru, že zájem veřejnosti na poskytnutí informace o konkrétním textu výtky žadateli, který je novinářem, převažuje nad ochranou soukromí (navíc v rámci profesní sféry) žalobce, který je významným soudním funkcionářem a jehož výkonu této profesní činnosti se výtka výhradně týká. Proto také využil institutu tzv. dotčené osoby, kterou zákon o svobodném přístupu k informacím sice explicitně nezná, nicméně jeho aplikovatelnost byla dovozena judikaturou.
8. Žalovaný potvrzuje, že informace o žádosti týkající se jeho osoby nebyla žalobci doručena do jeho datové schránky jako soukromé osoby, ale s ohledem na úzké provázání věci s profesním působením žalobce adresoval Vrchní soud v Praze svůj přípis jeho sekretariátu Krajského soudu v X. Nelze však v tomto směru přehlédnout, že ani v nyní podané žalobě, v níž žalobce nedostatky doručení namítl (ač, jak bylo řečeno, jde o postup nad rámec zákona o svobodném přístupu k informacím), neuvedl žádné konkrétní důvody, které by naplňovaly některý ze zákonných důvodů, pro které by mohl povinný subjekt poskytnutí vyžádané informace odmítnout, a o které by takové rozhodnutí měl opřít, když sám žádné neshledal.
9. Žalovaný se nedomnívá, že by institutu výtky podle zákona o soudech a soudcích a jejímu účelu nutně odpovídala povinnost mlčet o důvodech jejího udělení (potažmo dokonce vůbec o jejím udělení jako takovém), či je jakkoliv zatajovat, jak se v podstatě žalobce domáhá. Za její účel považuje podnítit postiženého k nápravě zjištěných vad a je tak logické, že taková náprava by měla podléhat kontrole. V případě soudních funkcionářů je přitom třeba počítat i s tím, že tato kontrola, resp. dosažení nápravy, může být předmětem zájmu veřejnosti a podrobena veřejné diskusi, kterou nelze vést bez relevantních podkladů. Právě samotný text písemné výtky bez zavádějících zkrácení, účelově laděných zabarvení apod. je vhodným podkladem pro takovou diskusi, má-li o ní veřejnost zájem.
10. Závěrem žalovaný uvádí, že ad absurdum by odmítnutí podání informace v případech, jako je tento, muselo vést k jednoznačnému názoru, že žádný rozsudek či jiné rozhodnutí soudu, kterým byl uložen trest, není možno po provedení anonymizace dle platného zákona o svobodném přístupu k informacím zveřejnit, aby nedošlo k opětovnému trestání osoby, o níž se řízení vede.
11. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

12. Městský soud v Praze posoudil věc podle § 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), dle něhož soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.
13. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
14. Žaloba není důvodná.
15. Předně se soud zabýval otázkou pasivní legitimace. Mezi stranami je sporné, zda žalovaným má v posuzované věci být Vrchní soud v Praze, nebo jeho předseda. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci je nezákonný zásah spatřován v postupu povinného subjektu při poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., odvíjí se pasivní legitimace od toho, kdo je povinným subjektem. Z § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. vyplývá, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány. Poskytovaná informace se týká činnosti státního orgánu při vydávání výtky soudci podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Státním orgánem, který je povinen poskytovat informace o své činnosti je v posuzované věci ten státní orgán, jenž výtku vydal (tj. jehož náplní činnosti je vydání výtky). Podle § 88a zákona o soudech a soudcích je takovým státním orgánem orgán státní správy soudů, který je oprávněn podat návrh na zahájení kárného řízení, což v nynější věci je podle § 8 odst. 3 písm. d) zákona č. 7/2002 Sb. předseda soudu vůči předsedovi soudu nižšího stupně ve svém obvodu. Z uvedeného plyne, že povinným subjektem, jenž je povinen poskytovat informace ve věci vydání výtky je ten státní orgán, který je příslušný k vydání výtky, resp. který výtku vydal. V posuzované věci je to tedy předseda Vrchního soudu v Praze a jemu také náleží pasivní legitimace. Žalobce tak správně označil žalovaný správní orgán.
16. Následně se soud může věnovat věcnému posouzení případu.
17. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba uvést, že ochrana podle § 82 s. ř. s. je důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
18. Není-li bytí jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012 - 20, nebo rozsudek ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Afs 125/2014 - 32).
19. V daném případě soud dospěl k závěru, že všechny podmínky splněny nejsou. V posuzované věci absentuje podmínka nezákonnosti.
20. Podle § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. *povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*

21. V posuzované věci byly poskytnuty informace o výtce vydané vůči žalobci jako předsedovi Krajského soudu v X, přičemž výtky se týkala drobných nedostatků ve výkonu funkce žalobce jako předsedy krajského soudu. Byly tak poskytnuty informace vypovídající o veřejné, resp. úřední činnosti žalobce působícího ve funkci předsedy krajského soudu. Nebyly poskytnuty informace, které se netýkají věci nesouvisejících s výkonem úřední činnosti žalobce (informace o jeho soukromí, světonázoru, příbuzenských vztazích, mimopracovní činnosti atd.). Jinými slovy, žalovaný postupoval v souladu s § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.
22. Dále soud poukazuje na to, že z vyjádření žalovaného k obsahu žaloby je patrné, že provedl i úvahu (test proporcionality) o střetu ústavně zaručeného práva na informace o činnosti veřejné správy s čl. 10 Listiny garantovaným právem na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména, ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Za stěžejní soud považuje, že žalovaný poskytl informace vztahující se výlučně k pracovní činnosti žalobce jakožto osoby veřejně činné, nikoli k jeho soukromí a rodinnému životu.
23. Připomenout lze i nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, č. 223/59 SbNU 217. V citovaném nálezu Ústavní soud uvedl, že profesionální sféra a informace o ní osob působících ve veřejném životě náleží do sféry veřejné; tato sféra se přitom netýká jen a pouze formálního výčtu dosud zastávaných funkcí, ale zahrnuje vše, co souvisí s fungováním justice, vč. veškerých aspektů osobnosti soudce objektivně způsobilých mít souvislost s výkonem jeho funkce.
24. Žalovaný ve vyjádření k obsahu žaloby rovněž uvedl, že v rámci testu proporcionality dospěl k závěru, že zájem veřejnosti na poskytnutí informace o konkrétním textu výtky žadateli, který je novinářem, převažuje nad ochranou soukromí (navíc v rámci profesní sféry) žalobce, který je významným soudním funkcionářem a jehož výkonu této profesní činnosti se výtky výhradně týká. Toto hodnocení zdejší soud pokládá za přiléhavé a dodává, že žalobce se nijak nevymezuje vůči tomu, že žadatel o poskytnutí informací je novinářem.
25. Úvahy žalobce o údajném dvojím potrestání soud nepovažuje za případné, neboť postup žalovaného v posuzované věci je – jak již bylo uvedeno shora – reglementován zákonem, konkrétně § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Navíc – jak již ostatně plyne z výše uvedeného (zejména citovaný nálezy Ústavního soudu) – v případě poskytnutí informací o výtce se jedná o poskytnutí informací o profesionální sféře osoby působící ve veřejném životě, tedy informací náležejících do sféry veřejné.
26. Pokud jde o žalobní argumentaci stanoviskem Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 18. 4. 2013, je třeba konstatovat, že soud toto stanovisko na posuzovanou věc pokládá za nepoužitelné. Za prvé je toto stanovisko paušální a nikterak neřeší (resp. řeší zcela nedostatečně) test proporcionality a neudržitelně absolutizuje právo na ochranu osobních údajů. Za druhé toto stanovisko nebylo následováno judikaturou správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2015, č. j. 2 As 196/2014 – 28) a konečně za třetí od vydání dotčeného stanoviska došlo ke změně právní úpravy, kdy z účinností od 24. 4. 2019 byl do zákona č. 106/1999 Sb. vložen § 8a odst. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

27. Namítá-li žalobce, že žalovaný měl výzvu k vyjádření se k žádosti o poskytnutí informací doručit do jeho datové schránky, pak soud konstatuje, že takový postup by považoval za efektivnější. Jednak má žalobce svou datovou schránku fyzické osoby (což zpravidla umožňuje snadnější komunikaci), jednak se jednalo o období epidemie covid-19 a přítomnost na pracovišti nemusela být zcela samozřejmá. Přesto však soud v postupu žalovaného, jaký zvolil při doručování předmětné výzvy, nespatřuje poškození práv žalobce, neboť žalobce nikdy (tedy ani v podané žalobě) neuvedl žádné relevantní důvody, které by v posuzované věci měly vést k upřednostnění práva na ochranu osobních údajů před právem na poskytnutí informací.
28. Ohrazuje-li se žalobce proti způsobu anonymizace, který žalovaný při poskytnutí informace uplatnil, soud konstatuje, že vzhledem k charakteru informace (požadovány informace o předsedovi Krajského soud v X jako monokratickém orgánu reprezentovaným jedinečnou fyzickou osobou) je prakticky vyloučeno, aby jakákoli anonymizace zamezila identifikaci žalobce. Vedle toho však v případě poskytování informací podle § 8a odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. dikce tohoto ustanovení začasné neumožní se adresnosti poskytované informace vyhnout, neboť žadatelé patrně obvykle budou požadovat informace vztahující se ke konkrétní *veřejně činné osobě*.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Na základě všech výše uvedených důvodů tedy soud žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl, neboť k nezákonnému zásahu žalovaného do práv žalobce nedošlo.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. srpna 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsal písemné vyhotovení rozhodnutí v souladu
s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. člen senátu Vadim Hlavatý

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.